

На волю!

За пригодами диких та вільних котів стежить вже не одне покоління дітей та підлітків, адже серія почала видаватися з 2003 року. Світове визнання фентезі-книги отримали не тільки від дітей, а й від дорослих. Діючі фан-клуби в різних країнах світу активно обговорюють пригоди улюблених персонажів.

Сюжет першої книги «Коти-вояки. На волю!» (англ. *Warriors cats. Into the Wild!*) розповідає про життя домашнього кошеняти, яке вирішило втікти від своїх господарів на волю. У хащах незайманого лісу дикі племена котів відчайдушно змагаються за свою територію і за право вижити. Що станеться з рудим хатнім котиком, який опинився в самісінькому центрі цих котячих війн? Тут його точно ніхто не погладить по загривку і не нагодує смачною їжею. У нього є вибір: або повернутися назад і бути живою іграшкою, або випустити на волю свої дикі інстинкти і стати справжнім вояком Клану...

Чотири Клани котів. Чотири потужні стихії. Чотири армії вояків, що живуть за законами честі та братерства. Приєднуйся до них, пригоди починаються!

Переклад з англійської — Катерина Дудка, Остап Українець. Оформлення — Олег Панченко. При перекладі тексту українською для опису загального устрою котячих кланів та громадянства їхніх членів була використана термінологія Національної скаутської організації України «Пласт».

Вперше українською — бестселер «Warriors»!
Понад 30 000 000 книг у всьому світі!

Ерін Гантер

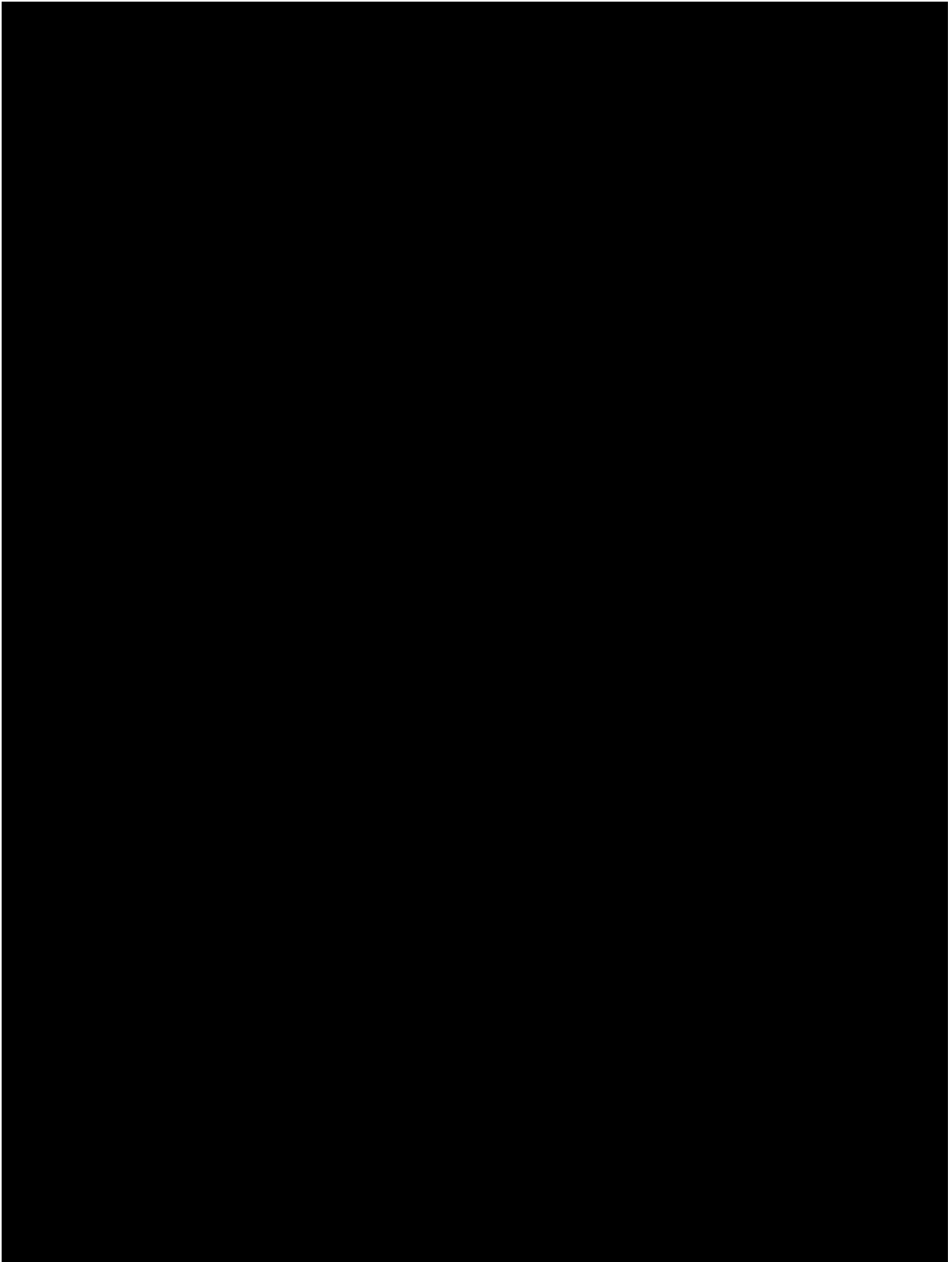
КОТТИ

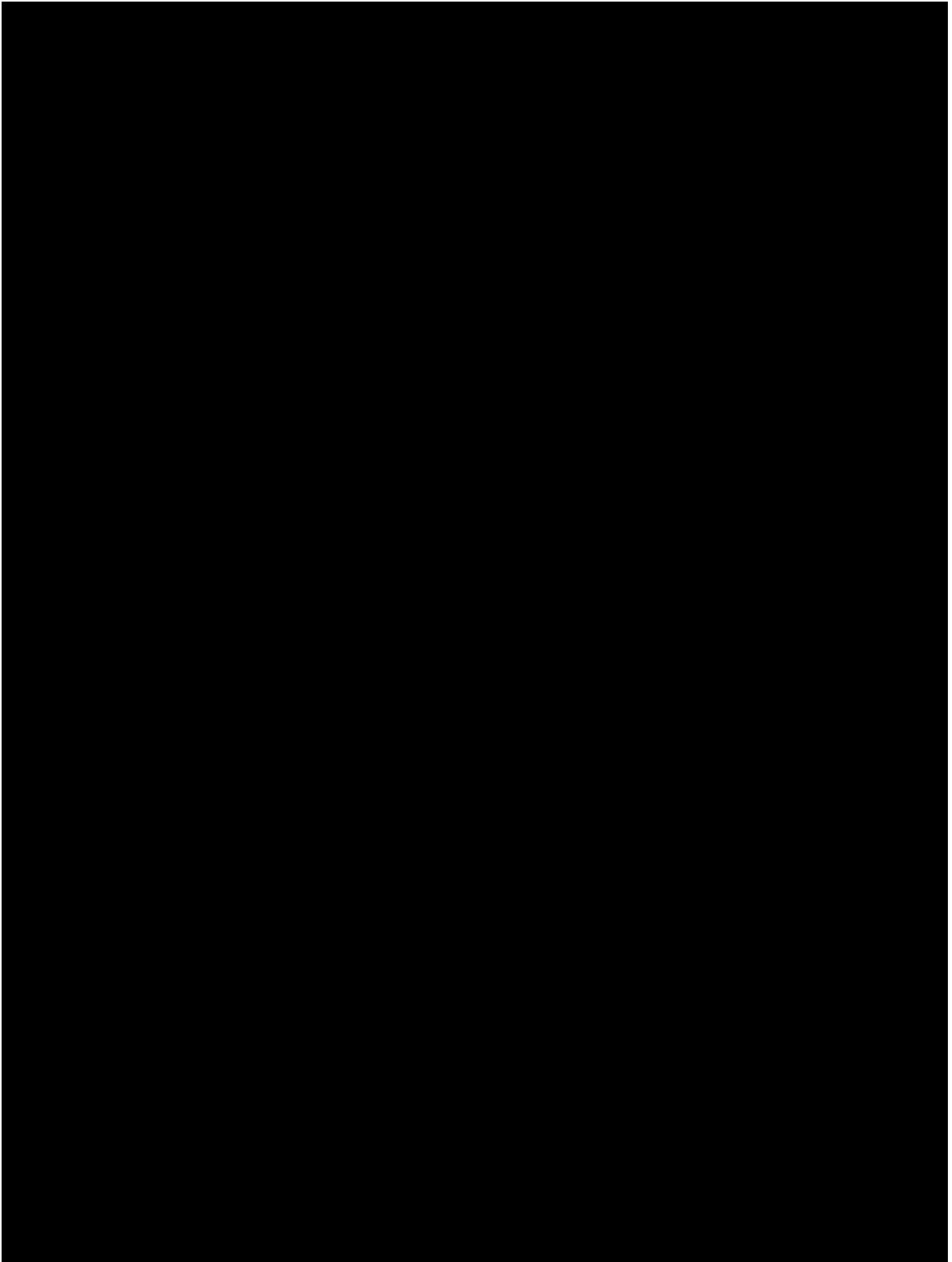
ВОЯКИ

На волю!

...назовні визирати лише тоді, коли дозволяють Двоноги?
Це не життя! Тут дико — і тут вільно.
Ми тут ходимо самі по собі.

Erin Hunter
WARRIORS
Book One: Into the Wild

Published by arrangement with The Van Lear Agency LLC

При перекладі тексту українською для опису загального устрою котячих кланів та громадянства їх членів була використана термінологія Національної скаутської організації України «Пласт»

Гантер Ерін
На волю!

Пер. з англ. К. Дудки, О. Українця
Худ. О. Панченко.

ISBN 978-617-7660-77-3

© Working Partners Limited, 2001
© ПП «АССА», 2018
© Панченко О. І., дизайн, 2016
© mrgaser, e-pub, 2019

Анотація

У хащах незайманого лісу дикі племена котів відчайдушно змагаються за свою територію і за право вижити. Що станеться з рудим хатнім котиком, який опинився у самісінькому центрі цих котячих війн? Тут його точно ніхто не погладить по загривку і не нагодує смачною їжею. У нього є вибір: або повернутися назад і бути живою іграшкою, або випустити на волю свої дикі інстинкти і стати справжнім вояком Клану...

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Громадянство

Громовий клан

Провідниця

Синьозірка — синьо-сіра кицька з мордочкою, облямованою сріблястим пушком.

Воєвода

Рудохвіст — маленький плямистий кіт з напрочуд рудючим хвостом. Учитель **Порохолапа**.

Медикицька

Плямолистка — прекрасна темна плямиста кицька із дуже строкатою шубкою.

Вояки

Дорослі коти і кицьки без кошенят

Левосерд — розкішний золотавий смугастий кіт із густезним, як лев'яча грива, хутром. Учитель **Сіролапа**.

Тигрокіготь — великий темно-бурий смугастий кіт із незвично довгими пазурами на передніх лапах. Учитель **Круколапа**.

Білошторм — великий білий кіт. Учитель **Пісколапки**.

Темносмуг — елегантний чорно-сірий смугастий кіт.
Довгохвіст — білий кіт із чорними смугами.
Вітрогон — спритний смугастий кіт.
Верболоза — світло-сіра кицька з незвично голубими очима.
Мишошубка — маленька густо-коричнева кицька.

Новаки

Коти старші шести повень, які готуються стати вояками

Порохолап — темно-бурий смугастий кіт.
Сіролап — довгошерстий кремезний сірий кіт.
Круколап — маленький, худий чорний кіт із маленькою білою плямкою на грудях і білим кінчиком хвоста.
Пісколапка — блідо-руда кицька.
Вогнелап — вродливий рудий кіт.

Королеви

Кицьки, які виношують або доглядають кошенят

Морозошубка — киця з чудовим білосніжним хутром і блакитними очима.
Ряболиця — гарненька кицька.
Злотоквітка — кішка з блідо-рудюю шубкою.
Крапохвістка — світла кицька, найстарша серед королев-доглядачок.

Старійшини

Колишні вояки і королеви, які пішли на спочинок

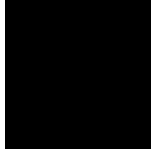

Куцохвіст — великий темно-бурий кіт, якому бракує шматочка хвоста.
Дрібновух — сірий кіт із дуже маленькими вушками. Найстарший кіт Громогого Клану.
Плямошкур — маленький чорно-білий кіт.

Одноока — світло-сіра кицька, найстарша у Грозовому Клані.
Практично сліпа і глуха.

Рябохвоста — колись вродлива плямиста кицька з рябою шубкою.

Тіньовий Клан

Провідник

Зорелом — довгошерстий темно-бурий кіт.

Воєвода

Чорноногий — великий білий кіт із чорними як смола лапами.

Медикіт

Носошморг — маленький сіро-білий кіт.

Вояки

Короткохвіст — бурий кіт. Учитель **Буролапа**.

Валун — сріблястий котяра. Учитель **Мокролапа**.

Кігтеморд — пошарпаний у битвах бурий кіт. Учитель **Дрібнолапа**.

Ночешкур — чорний кіт.

Королеви

Хмаросвітка — маленька кицька.

Ясноцвітка — чорно-біла кицька.

Старійшини

Попелюх — худий сірий кіт.

Вітряний Клан

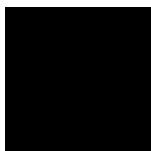

Провідник

Високозорий — черно-білий кіт із дуже довгим хвостом.

Річковий Клан

Провідник

Кривозір — великий світлий кіт зі скривленою щелепою.

Воєвода

Дубосерд — червоно-бурий кіт.

Коти поза Кланами

Жовтоікла — стара темно-сіра кицька із широкою, приплюснутою мордою.

Ляпко — пухнасте, товариське чорно-біле кошеня, яке живе у будинку на краю лісу.

Ячмінь — чорно-білий кіт, який мешкає на фермі неподалік від лісу.

Ця книга належить *Видавництво «АССА», м.Харків.*

Пролог

Сяйво місячного серпика відбивалося на гладких гранітових брилах, надаючи їм срібного відблиску. Тишу порушували лише дзюркіт води у стрімкій чорній річці й шелест дерев у лісі.

Тіні хиталися, і по скелях звідусюди підкрадалися гнучкі темні постаті. Голі пазурі поблискували у місячному сяйві. Насторожені очі спалахували бурштином. І тоді, ніби за мовчазним сигналом, створіння підскочили одні до одних, і за мить скелі кишили котами, які борюкалися і верещали.

Посеред цієї хутряно-пазурної галабурди великий смугастий кіт пришпилів до землі бурого супротивника і тріумфально підняв голову.

— Дубосерде! — прошипів смугастий. — Як ти смієш полювати на нашій території? Сонячні Скелі належать Громовому Кланові!

— Відсьогодні, Тигрокігтю, вони стануть ще одним ловищем Річкового Клану! — різко відповів бурий кіт.

З берега долинув попереджувальний клич, пронизливий і тривожний:

— Стережіться! До Річкового Клану наближається підмога!

Тигрокіготь обернувся і побачив лискучі мокрі тіла, що висковзали з води під скелями. Промоклі воїни Річкового Клану тихо і швидко піднялися берегом і кинулися в бій, навіть не зупинившись, аби обтруситися від води.

Смугастий кіт люто глянув на Дубосерда:

— Може, ви і плаваєте, як видри, але тобі та твоїм воякам не місце в цих лісах!

Він вищирився, показуючи зуби, поки кіт борюкався під ним.

Відчайдушний крик кішки з Громового Клану пролунав над полем битви. М'язистий кіт з Річкового Клану вклав брунатну войовницю прямо на живіт. Він припав до її шиї своїми щелепами, з яких досі стікала річкова вода.

Тигрокіготь почув крик і відпустив Дубосерда. Одним могутнім стрибком він збив ворожого воїна з кішки.

— Швидше, Мишошубко, тікай! — наказав він і обернувся до kota, який їй загрожував. Мишошубка зіп'ялася на лапи, здригнувшись від болю, який розходився із глибокого порізу на її плечі, і побігла геть.

Позаду неї кіт з Річкового Клану розпанахав ніс Тигрокігтеві, і той зашипів від люті. Кров на мить засліпила його, але він не звернув на це уваги і кинувся до ворога, впиваючись зубами в його задню лапу. Кіт з Річкового Клану заверещав і вирвався на волю.

— Тигрокігтю! — закричав воїн із лисячо-рудим хвостом. — Це все марно! Воїнів з Річкового Клану надто багато!

— Ні, Рудохвосте. Громовий Клан ніколи не зазнає поразки! — вигукнув Тигрокіготь, перестрибнувши на бік Рудохвоста. — Це наша територія!

Кров стікала по його широкій чорній морді, і він нетерпляче потряс головою, розбризкуючи багряні краплини по камінню.

— Громовий Клан не забуде твоєї відваги,

Тигрокігтю, але ми не можемо дозволити собі втрачати воїнів, — наполягав Рудохвіст. — Синьозірка ніколи б не змусила свою армію битися проти стількох ворогів. Ми ще матимемо нагоду помститися за цю поразку.

Він спокійно зустрів бурштиновий погляд Тигрокігтя, подався назад і застрибнув на брилу біля лісу.

— Відступаймо, Громовий Клане! Відступаймо! — кричав він. Раптом його воїни ухилилися й визволилися від своїх супротивників. Вертячись і звиваючись, вони позадкували до Рудохвоста. На мить коти з Річкового Клану спинилися, збиті з пантелику. Невже вони так легко виграли цю битву? Дубосерд видав тріумфальний клич. Як тільки його почули воїни Річкового Клану, вони підвищили голос і приєдналися до переможного завивання свого воєводи.

Рудохвіст глянув на своїх вояків. Змахом хвоста він подав сигнал, і Громовий Клан пірнув за дальній схил Сонячних Скель, зникаючи поміж дерев.

Тигрокіготь замикав ходу. На краю лісу він зупинився, вагаючись, і обернувся на закривавлене поле битви. Його лице було похмуре, а очі злісно зіщулилися. Він повернувся і зник за деревами услід за своїм Кланом.

* * *

На покинутій галявині самотньо сиділа стара сіра кішка, заглядаючи у чисте нічне небо. У тінях навколо неї було чути розмірене дихання сплячих котів.

Невелика плямиста кицька виринула з темного кутка, ступаючи швидко і беззвучно.

Сіра кішка кивнула їй.

— Як Мишошубка? — пронявкала вона.

— Її рани глибокі, Синьозірко, — відповіла плямиста кішка, вмощуючись на траві. — Але вона молода і сильна; вона швидко видужає.

— А як щодо інших?

— Вони теж усі швидко оклигають.

Синьозірка зітхнула.

— Наше щастя, що ми не втратили жодного воїна. Ти дуже талановита медицицька, Плямолистка.

Вона знову підвела голову і почала розглядати зорі.

— Я дуже стурбована сьогоднішньою поразкою. Громовий Клан ще жодного разу не був розбитий на власній території, відколи я стала провідницею, — промурчала вона. — Настали скрутні часи для нашого Клану. Сезон новолісту вже закінчується, а кошенят народжується дедалі менше. Громовому Кланові потрібно більше воїнів, якщо нам судилося вижити.

— Але ж рік лише починається, — спокійно зауважила Плямолистка. — З'явиться більше кошенят, коли настане зеленлист.

Сіра кішка стелула широкими плечима.

— Можливо. Але підготовка молодих воїнів забирає багато часу. Якщо Громовий Клан хоче захистити свою територію, йому потрібні нові воїни якнайшвидше.

— Ти просиш Зоряний Клан про відповіді? — м'яко пронявчала Плямолистка, стежачи за поглядом Синьозірки і дивлячись на широку смугу зірок, що блищали на темному небі.

— У такі часи, як зараз, нам потрібна мудра порада стародавніх вояків. Чи промовляв до тебе Зоряний Клан? — запитала Синьозірка.

— Ні, уже кілька місяців, Синьозірко.

Раптово яскрава зірка впала над верхівками дерев. Хвіст Плямолистки здригнувся, а хутро на її спині настовбурчилося.

Синьозірка нашорошила вуха, але залишилася тихо сидіти, поки Плямолистка вдивлялася вгору.

За кілька секунд Плямолистка опустила голову й обернулася до Синьозірки.

— Це було повідомлення від Зоряного Клану, — промурчала вона. Її погляд став холодний. — Лише вогонь може врятувати наш Клан.

— Вогонь? — повторила Синьозірка. — Але всі без винятку Клани бояться вогню! Як він може нас врятувати?

Плямолистка похитала головою.

— Я не знаю, — визнала вона. — Але це знак, який мені вирішив подати Зоряний Клан.

Провідниця Громового Клану подивилася своїми блакитними очима на медикицьку.

— Ти ніколи раніше не помилялася, Плямолистка, — нявкнула вона. — Якщо Зоряний Клан дав знак, то так і має бути. Вогонь рятує наш Клан.

Розділ 1

Було дуже темно. Рудько відчував близьку присутність чогось. Молодий кіт оглядав густі чагарники узлісся. Місцина була незнайома, але якісь дивні нові аромати манили його все далі, глибше у тіні. Його живіт забуркотів, нагадуючи про голод. Він трошки розтулив щелепи, щоб теплі запахи лісу досягли нюхових залоз на його піднебінні. Затхлий запах перегною упереміш зі спокусливим ароматом маленької пухнастої тваринки.

Раптом повз нього промайнула сіра блискавиця. Рудько завмер, прислухаючись.

Хтось ховався серед листя менш ніж за два хвосты від нього. Рудько знав, що це миша — чув швидкий-швидкий стукіт її маленького серця. Він ковтнув, тамуючи буркотіння в животі. Скоро він утамує і голод.

Рудько повільно припав до землі, приготувавшись до атаки. Він стояв проти вітру від миші. Знав, що вона нічогосінько не підозрює. Востаннє перевіривши позицію своєї жертви, Рудько різко присів на задні лапи і стрибнув, здійнявши довкола себе вихор опалого листя.

Миша кинулася до сховку, до нори, виритої в землі. Але Рудько опинився там раніше. Він здійняв її в повітря, підчепивши безпомічну істоту своїми гострими гачкуватими пазурами, і, описавши лапою дугу, кинув на вкриті листям землю. Миша впала приголомшена, але жива. Вона спробувала втекти, але Рудько знову схопив її. Він ще раз підкинув мишу — цього разу вона відлетіла трохи далі. Миша змогла проповзти ще кілька мишачих кроків, перш ніж Рудько остаточно її наздогнав.

Раптом неподалік почувся рик. Рудько озирнувся — тим часом миша змогла виборсатися з його пазурів. Коли Рудько знову звернув на неї свою увагу, то побачив уже, як вона стрілою мчить серед сплутаного коріння.

Розлючений Рудько припинив полювання. Він бігав колами, його зелені очі палали — він мусить знайти джерело звуку, через яке втратив здобич. Звук повторювався дедалі частіше, став знайомим. Кіт примружив очі.

Ліс зник. Рудько лежав посеред спечної, задушливої кухні, згорнувшись клубочком на своєму ліжку. Сяйво місяця проникало крізь вікно, відкидаючи тіні на гладеньку тверду підлогу. Звук виявився лише шурхотінням твердих, сухих гранул корму, який насипали у миску. Допіру Рудько просто снів.

Піднявши голову, він сперся щогою на бильце ліжка. Нашийник неприємно натирив шию. Уві сні він відчував, як свіже повітря куйовдить його шерсть там, де її зазвичай притискав нашыйник. Рудько перевернувся на спинку, досмаковуючи останні миті сну. Він досі ще відчував запах миші. Це вже втретє від повні йому снівся такий сон, і щоразу миша втікала від його хапи.

Він облизнувся. Зі свого ліжка відчував пісний запах їжі. Господарі завжди наповнювали його миску, перш ніж лягати спати. Сухий запах геть розвіяв теплі аромати його сну. Але шлунок і справді голодно бурчав, тож Рудько струсив із себе сонливість і побрів через кухню до своєї вечері. Їжа смакувала сухо і прісно. Рудько знехотя проковтнув ще трохи корму. Відвернувся від миски з їжею і пішов геть, протиснувшись крізь котячі дверцята. Він сподівався, що запахи саду повернуть йому відчуття зі сну.

Назовні яскраво сяяв місяць. Рудько прокрадався вздовж доглянутого садочка осяяною зорями доріжкою, всипаною гравієм, відчуваючи під лапами холодні й гострі камінці. Він справив свої потреби під великим кущем із лискучим зеленим листям і важкими пурпуровими квітами. Їх солодкий запах наповнював усе повітря довкола, тож кіт закопирив губу, намагаючись дістати той запах зі своїх ніздрів.

Після цього Рудько всівся на вершечку одного зі стовпчиків огорожі, яка позначала межі його садочка. Це було його улюблене місце, бо звідтіля він міг зазирати і до сусідніх садочків, і в густий зелений ліс потойбіч огорожі.

Дощ припинився. За спиною Рудька коротко підстрижений газон купався у місячному сяйві, але за його огорожею ліс повнився тінями. Рудько витягнув голову вперед, щоб прийнятися до вологого повітря. Його шкіра під товстою шубкою була тепла й суха, але він відчував вагу крапель, які виблискували на рудому хутрі.

Він чув, як господарі востаннє покликали його через задні двері. Якщо зараз до них піде, вони зустрінуть його ласкавими словами,

приголублять, візьмуть до себе в ліжко, де він звиватиметься, муркочучи та гріючись у згині чийогось коліна.

Але цього разу Рудько не зважав на голоси своїх господарів і втупив свій погляд у ліс. П'янкий запах дерев свіжів після дощу.

Раптом шерсть на його спині настовбурчилась. Там щось рухалося? Хтось стежив за ним? Рудько вдивлявся у темряву попереду себе, проте не міг нічого вгледіти чи винюхати у просякнутому запахом дерев повітрі. Він сміливо підняв підборіддя, підвівся, потягнувся, вчепившись лапками в куток стовпчика й вигнувши дугою спину. Заплющив очі та ще раз вдихнув у себе запах лісу. Здавалося, він щось йому обіцяє, спокушає його піти вперед, просто у шепітливій тіні. Напруживши м'язи, він на мить припав до поверхні стовпчика. Тоді легко зістрибнув у густі трави потойбіч садової огорожі. Коли він приземлився, дзвоник на його нашійнику задзеленькотів у спокійному нічному повітрі.

— Куди це ти націлився, Рудьку? — нявкнув знайомий голос позаду нього.

Рудько глянув угору. Молодий чорно-білий кіт незграбно балансував на огорожі.

— Привіт, Ляпку, — відповів Рудько.

— Ти ж не збираєшся йти до лісу, правда? — бурштинові очі Ляпка розширилися.

— Лише на оглядини, — пообіцяв Рудько, незручно соваючись.

— А мене ти туди не заманиш. Це небезпечно! — Ляпко несхвально наморщив носа. — Генрі казав, він якось ходив до лісу.

Кіт підвів голову і показав носом на огорожу садочка, в якому мешкав Генрі.

— Той старий жирний котяра в житті не ходив до лісу! — пирхнув Рудько. — Він навряд чи і з садочка виходив, відколи сходив до ветеринара. Усе, що він хоче, — це їсти і спати.

— Ні, справді. Він спіймав там дрозда! — наполягав Ляпко.

— Якщо й так, то це було до ветеринара. Зараз він скаржиться на птахів, бо ті заважають йому куняти.

— Ну добре, — Ляпко продовжував, незважаючи на шпильку у нявканні Рудька. — Генрі казав мені, що там всілякі небезпечні тварини. Здоровенні дикі коти, які з'їдають п'ять кроликів на сніданок і точать пазурі об старі кістки!

— Я лише на оглядини, — нявкнув Рудько у відповідь. — Я ненадовго.

— Тоді не кажи, що я тебе не попередив, — муркнув Ляпко.

Чорно-білий кіт повернувся і перестрибнув через паркан назад у свій садочок.

Рудько сидів у густій траві під садовою огорожею. Він знервовано лизнув плече і замислився: що з пліток, повіданих Ляпком, було правдою?

Раптом його очі помітили рух якоїсь маленької істоти. Кіт дивився, як вона метушиться у кущах ожини.

Рудько інстинктивно низько припав до землі. Лельом-полельом він підповзав до заростів. Прищуливши вуха до голови, широко роздувши ніздрі, незмигнуто наближався до тваринки. Зараз уже він чітко бачив її, як вона сидить посеред колючих галузок і гризе затиснену в лапках зернину. То була миша.

Рудько похитав задом, готуючись стрибнути. Він затамував подих, щоб дзвоник, бува, не зателенькав знову. Його аж пересмикнуло від захвату, а серце у грудях затріпотіло. Це було навіть краще, ніж уві сні! Почувши раптовий тріск галуззя і хрускіт листя, він аж підстрибнув. Дзвоник у нього на шиї зрадницьки задзеленчав — і миша шмигнула геть, у глибину густіших кущів ожини.

Рудько став і вдивився. Він бачив білий кінчик пухнастого рудого хвостиська, який рухався через чагарі високої папороті далеко попереду. Він унюхав різкий, дивний запах, очевидно, хижака, але то був ані кіт, ані пес. Розгубившись, Рудько забув про мишу і з цікавістю спостерігав за рудим хвостом. Він хотів глянути на нього зблизька.

Усі чуття Рудька гранично загострилися, поки він пробирався вперед. Тоді кіт вловив інший шум. Він долинав ззаду, однак звучав приглушено і ніби звіддалік. Рудько повернув вуха назад, щоб краще його розчути. *Кроки?* Він здивувався, однак і далі дивився на руде хутро і пробирався вперед. Лише коли тихенька хода позаду нього перетворилася на гучне похрускування листя, яке стрімко наближалось, Рудько зрозумів, що опинився в небезпеці.

Істота вдарила його, ніби вибухова хвиля, і Рудька відкинуло вбік, у кущі кропиви. Він звивався і верещав, намагаючись скинути нападника, який наскочив йому на спину. Той впився у нього неймовірно гострими кігтями. Рудько відчував, як гострючі зуби

намагалися прокусити його загривок. Він корчився і вигинався від вусів до кінчика хвоста, але не міг вивільнитися. На секунду відчув себе безпорадним, і тоді зненацька завмер. Швидко зметикувавши, Рудько бехнувся на спину. Інстинктивно він розумів, наскільки небезпечно оголювати свій м'який животик, але це був його єдиний шанс.

Йому пощастило — хитрощі, здається, спрацювали. Він почув придушене ггееххх позаду себе, коли його нападникові сперло подих. Несамовито борсаючись, Рудько зміг звільнитися. Не озираючись, він з усіх ніг кинувся додому.

Швидкі удари лап об землю позаду дали Рудькові зрозуміти, що нападник метнувся навздогін. Хоч біль від подряпин пекуче проймав його крізь шкіру, Рудько вирішив, що радше розвернеться і прийме бій, аніж дозволить, щоб його знову атакували ззаду.

Він різко загальмував, повернувся і віч-на-віч зустрів переслідувача.

Це було кошеня з густим кошлатим сірим хутром, сильними лапами і широкою мордою. За мить Рудько відчув силу міцних плечей під м'якою шубкою. Кошеня з розгону врізалось в Рудька, але, заскочене його раптовим поворотом, приголомшено відстрибнуло далеко назад.

Від удару Рудькові сперло дух, і він похитнувся. Утім, швидко повернувся до рівноваги і вигнув спину дугою, настобурчивши своє помаранчеве хутро, готовий кинутися на кошеня. Але нападник просто собі сів і взявся вилизувати передню лапу, без жодного сліду агресії.

Рудько почувався геть спантеличеним. Кожна частина його тіла залишалася напруженою, готовою до бою.

— Здоров будь, котику! — радісно нявкнув сірий кіт. — Ти непогано б'єшся, як для ручного кота!

Якусь мить Рудько ще стояв навшпиньках, роздумуючи, чи варто йому все одно напасти. Тоді він згадав силу, яку відчув у лапах цього кота, коли той пришпилів його до землі. Він опустився на подушечки, розслабив м'язи і випрямив спину.

— Я знову битимусь, якщо доведеться, — прогарчав він.

— Я Сіролап, до речі, — провадило своє сіре кошеня, ігноруючи Рудькову погрозу. — Я тренуюся, щоб стати вояком Громого Клану.

Рудько німував. Він не розумів, про що нявкотить Сіролап, але відчував, що йому більше нічого не загрожує. Він приховав збентеження, взявшись зализувати подряпані груди.

— Що така *кицюня*, як ти, робить у лісі? Чи ти не знаєш, що тут небезпечно? — запитав Сіролап.

— Якщо ти найнебезпечніше з усього в цьому лісі, то, гадаю, впораюся, — пирхнув Рудько.

Сіролап якусь мить дивився на нього, звузивши свої великі жовті очі.

— О, мені далеко до найнебезпечнішого. Якби я був хоча б наполовину вояком, я б залишив такому приблуді, як ти, серйозніші рани для роздумів.

Рудько відчув укол страху від цих зловісних слів. Що цей кіт мав на увазі під словом «приблуда»?

— Хай там як, — нявкнув Сіролап, — а я не думаю, що воно того варте, аби нападати на тебе. Ти точно не належиш до одного з інших Кланів.

— Інших Кланів? — луною повторив збентежений Рудько.

Сіролап нетерпляче зашипів:

— Ти ж мав чути про чотири Клани, які тут полюють! Я належу до Громового Клану. Інші Клани постійно намагаються красти здобич із нашої території, особливо Тіньовий Клан. Вони такі люті, що роздерли б тебе, навіть імені не спитавши.

Сіролап зробив паузу, щоб сплюнути, і продовжив:

— Вони приходять і забирають здобич, яка по праву належить нам! Завдання вояків Громового Клану — не підпускати їх до нашої території. Коли я закінчу тренуватися, то буду таким небезпечним, що інші Клани труситимуться від страху у своїх блошивих шкурах! Тоді вони не наслідяться до нас наближатися!

Рудько примружив очі. Це був, певно, один із тих диких котів, про яких його попереджав Ляпко! Один із тих диких котів, які живуть у лісових нетрях, полюючи і воюючи за кожну крихту їжі. А все ж Рудько не злякався. Насправді, важко було не симпатизувати цьому самовпевненому кошеняті.

— Тобто ти ще не вояк?

— Як? Ти подумав, що я вже? — гордо муркнув Сіролап, а тоді похитав своєю великою пухнастою головою. — Та мені до вояка ще

рости і рости. Спершу мені треба закінчити тренування. Кошенятам має перейти принаймні шість повень, перш ніж вони почнуть тренуватися. Сьогодні моя перша вилазка як новака.

— Чому б тобі не знайти хазяїв із затишним теплим гніздечком натомість? Тоді твоє життя було б куди простіше, — нявкнув Рудько. — Серед хатнього народу є чимало таких, які б радо взяли до себе таке кошеня, як оце ти. Все, що тобі треба, це сидіти десь кілька днів так, аби вони тебе бачили, і при цьому здаватися голодним...

— Щоб вони годували мене кульками, які з вигляду нагадують кролячі какульки, і якимсь рідким місивом? — перебив Сіролап. — Та нізащо!

Я й придумати не можу нічого гіршого, аніж бути чиєюсь *кицюнею*! Вони ж просто іграшки для Двоногів! Їсти щось, що навіть на їжу не схоже, ходити до вітру у коробку з піском, навіть назовні

визирати лише тоді, коли дозволяють Двоноги? Це не життя! Тут дико — і тут вільно. Ми тут ходимо самі по собі, — він закінчив свою тираду, гордо сплюнувши. — Доки ти не куштував свіжозабитої миші, ти й не жив. Ти коли-небудь куштував мишу?

— Ні, — визнав Рудько, ніби захищаючись. — Ще ні.

— Думаю, тобі не зрозуміти, — зітхнув Сіролап, — ти не народився диким. Від цього все залежить. Треба народитися з кров'ю вояка у жилах, відчуті вітер у вусах. Кошенята, народжені у гніздах Двоногів, ніколи не зможуть так почуватися.

Рудько згадав, як він почувався у своїх снах.

— Неправда! — обурено нявкнув він.

Сіролап не відповів. Він раптово завмер, вилизуючи лапу, яка досі ще була піднесена, і прийнявся до повітря.

— Я відчуваю котів з мого Клану, — прошипів він. — Тобі треба йти. Вони не зрадіють, якщо дізнаються, що ти полюєш на нашій території.

Рудько озирнувся, дивуючись, звідки Сіролап дізнався про наближення якихось котів. У поривах легенького вітерцю, просякненого запахом листя, він не вловлював геть нічого. Але шерсть на ньому заворушилася від нетерплячих ноток у голосі Сіролапа.

— Швидко! — знову зашипів Сіролап. — Тікай!

Рудько приготувався шмигнути в кущі, але не знав, у якому напрямку безпечно буде стрибнути.

Він спізнився. Позаду нього хтось нявкнув, твердо і загрозово:
— Що тут відбувається?

Рудько повернувся і побачив велику сіру кішку, яка поважно виходила із чагарників. Вона була неймовірна. Білі шерстинки обрамляли її мордочку, жахливий шрам прокреслював хутро на плечах, але густа сіра шубка сріблом виблискувала у місячному сяйві.

— Синьозірко! — позаду Рудька Сіролап припав до землі й примружив очі. Він припав до землі ще нижче, коли другий кіт — вродливий, золотавий — вийшов услід за сірою кішкою на узлісся.

— Ти не маєш бути так близько від угідь Двоногів, Сіролапе! — люто прогарчав золотавий кіт, примружуючи свої зелені очі.

— Знаю, Левосерде, пробач, — Сіролап присоромлено розглядав свої лапи.

Рудько взяв приклад із Сіролапа і припав низько до землі, його вушка нервово посмикувалися. Цих котів оточував якийсь ореол могутності, якого він ніколи не бачив у своїх друзів із садочка. Можливо, те, про що його застерігав Ляпко, було правдою.

— А це хто? — запитала кішка.

Рудько здригнувся, коли вона перевела погляд на нього. Її пронизливі очі змушували його почуватися ще вразливішим, ніж він був насправді.

— Він не загроза, — швидко нявкнув Сіролап. — Він не вояк з іншого Клану, просто тваринка Двоногів, з-поза наших угідь.

Просто тваринка Двоногів! Від цих слів Рудько спалахнув, але притримав язика. Пересторога у погляді Синьозірки підказала йому, що вона спостерегла його лють, тож він відвів очі.

— Це Синьозірка, вона провідниця мого Клану! — стиха прошипів Сіролап Рудькові. — І Левосерд. Він мій наставник, тобто він тренує мене, щоб я став вояком.

— Дякую за представлення, Сіролапе, — холодно нявкнув Левосерд.

Синьозірка все ще дивилася на Рудька.

— Ти непогано бився, як для тваринки Двоногів, — нявкнула вона.

Рудько і Сіролап обмінялися збентеженими поглядами. Звідки вона знала?

— Ми спостерігали за вами двома, — вела далі Синьозірка, ніби читаючи їхні думки. — Нам цікаво було, як ти впораєшся з чужинцем, Сіролапе. І ти хоробро на нього напав.

Сіролапа, здається, потішила ця похвала Синьозірки.

— Підводьтесь обоє! — Синьозірка глянула на Рудька. — Ти теж, кицюню.

Він миттю підвівся і відповів Синьозірці таким самим поглядом, який вона кинула на нього.

— Ти гарно відповів на цей напад, кицюню. Сіролап сильніший за тебе, але ти зметикував, як захиститися. І ти повернувся, щоб зустріти його віч-на-віч, коли він переслідував тебе. Я раніше не бачила, щоб якась кицюня так робила.

Рудько спромігся вдячно кивнути, заскочений зненацька цією несподіваною похвалою.

Наступні слова Синьозірки здивували його ще більше:

— Мені цікаво було, як ти тут поведешся, поза угіддями Двоногів. Ми часто патрулюємо цей кордон, тому я не раз бачила, як ти сидиш на загорожі, витріщившись у ліс. І зараз, нарешті, ти насмілився ступити сюди, — Синьозірка замислено глянула на Рудька. — Здається, у тебе природна схильність до мисливства. Гострий зір. Ти вполював би ту мишу, якби не вагався так довго.

— С-справді? — пробурмотів Рудько.

Тоді заговорив Левосерд. Його низький нявкіт був сповнений пошани, проте наполегливий.

— Синьозірко, це ж *кицюня*. Він не має полювати на території Громогого Клану. Відішли його назад додому, до Двоногів.

Рудько стрепенувся від зневажливих слів Левосерда.

— Відіслати мене додому? — нетерпляче нявкнув він. Від слів Синьозірки він аж засяв з гордоців. Вона помітила його, він її вразив. — Я ж лише прийшов сюди вполювати мишку чи дві. Впевнений, їх тут удосталь.

Синьозірка, яка тільки-но повернула голову, дослухаючись до Левосердових слів, зараз знову переметнула погляд на Рудька. Її блакитні очі горіли люттю.

— Ніколи не досить, — відрубала вона. —

І якби ти не жив таким легким, надмірним життям, ти б це розумів!

Рудька збентежила раптова лють Синьозірки, але одного погляду на перелякану морду Сіролапа вистачило, аби зрозуміти, що він дозволив собі забагато. Левосерд став побіч своєї провідниці. Зараз обоє вояків дивилися на нього. Рудько наштовхнувся на загрозливий погляд Синьозірки, і вся його гордість розтанула. Вони не були милими домашніми котиками, з якими він звик мати справу, — вони були дикі, голодні коти, які, либонь, збиралися закінчити те, що почав Сіролап.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Розділ 2

— Ну? — шикнула Синьозірка всього за мишачий крок від нього. Левосерд усе ще мовчав, нависаючи над Рудьком.

Він прищулив вуха і притиснувся до землі під холодним поглядом золотавого вояка. Хутро Рудька настовбурчилося.

— Я не загрожую вашому Кланові, — нявкнув він, опустивши очі на свої тремтячі лапи.

— Ти загрожуєш нашому Кланові, коли відбираєш у нас їжу, — гаркнула Синьозірка. — У твоєму гніздечку Двоногів і так її вдосталь. Ти приходиш сюди, щоб полювати для задоволення. Ми ж полюємо, щоб вижити.

Гостра правда слів королеви-войовниці пронизала Рудька, немов терновими шпичаками, і раптом він зрозумів, чому вона так злилася. Він перестав тремтіти, сів і розпрямив вуха. Рудько підвів погляд і глянув їй у вічі.

— Я не думав про це з такого боку раніше. Пробачте мені, — нявкнув він серйозно. — Я більше ніколи не полюватиму тут знову.

Синьозірка пригладила шерсть і подала Левосердові сигнал відступити.

— Ти незвичайний домашній кіт, Рудьку, — пронявкала вона.

Сіролап із полегшенням зітхнув, змусивши Рудькові вуха смикнутися. Він почув схвалення в голосі Синьозірки і помітив її багатозначний погляд, кинутий Левосердові. Цей погляд його зацікавив. Що промайнуло між цими двома вояками? Він тихо запитав:

— Виживання тут справді таке складне?

— Нам належить лише частина цього лісу, — відповіла Синьозірка. — Ми змагаємося за територію з іншими Кланами. А цьогорічний пізній новоліст означає, що здобичі недостатньо.

— Ваш Клан дуже великий? — нявкнув Рудько з широко розплющеними очима.

— Достатньо, — відповіла Синьозірка. — Наші володіння можуть нас прогодувати, але здобичі більше немає.

— Отже, ви всі вояки? — пронявкав Рудько. Обережні відповіді Синьозірки лише посилювали його цікавість.

Левосерд відповів йому:

— Лише деякі з нас — вояки. Решта або надто малі, або надто старі, або ж дуже зайняті виховуванням потомства, тому не можуть полювати.

— І ви всі живете разом і ділите здобич між усіма? — трепетно промуркотів Рудько, почуваячись трохи винуватим через власне безтурботне й егоїстичне життя.

Синьозірка знову глянула на Левосерда. Золотистий кіт спокійно подивився у відповідь. Нарешті вона перевела погляд на Рудька і пронявкала:

— Можливо, тобі самому слід про це дізнатися. Ти б хотів приєднатися до Громого Клану?

Від здивування Рудько не міг мовити й слова.

Синьозірка продовжувала:

— Якщо б хотів, то міг би тренуватися разом із Сіролапом, аби стати вояком Клану.

— Але ж домашні коти не можуть бути вояками! — запротестував Сіролап. — У них немає вояцької крові!

Погляд Синьозірки став сумним.

— Вояцької крові... — повторила вона, зітхаючи. — Вже забагато її пролилося останнім часом.

Синьозірка замовкла, і Левосерд продовжив:

— Синьозірка всього лише пропонує тобі тренуватися, маленький котику. Немає жодної гарантії, що ти станеш повноцінним вояком. Це може виявитися занадто складним для тебе. Зрештою, ти звик до комфортного життя.

Левосердові слова вкололи Рудька. Він повернув голову і зустрів погляд золотистого кота.

— Чому тоді ви пропонуєте мені спробувати?

Та відповіла Синьозірка:

— Ти маєш рацію, що запитуєш про наші мотиви, котику. Правда в тому, що Громовому Кланові потрібно більше вояків.

— Зрозумій, що Синьозірка не робить цієї пропозиції просто так, — попередив Левосерд. — Якщо ти хочеш тренуватися з нами, то ми будемо змушені забрати тебе до свого Клану. Ти або житимеш з нами і поважатимеш наші закони, або повернешся до свого гнізда

Двоногів і ніколи більше не прийдеш до нас. Не можна гріти кожну лапу в іншому кублі.

Холодний вітерець сколихнув підлісок, куйовдячи Рудькове хутро. Він здригнувся, але не від холоду, а від захоплення неймовірними можливостями, що перед ним відкривалися.

— Ти вагаєшся, чи варто відмовлятися від свого вигідного домашнього життя? — м'яко запитала Синьозірка. — Та чи усвідомлюєш ти, що проміняєш на теплу хату та їжу?

Рудько збентежено поглянув на неї. Безперечно, його зустріч із цими котами показала, наскільки легко і розкішно він жив.

— Очевидно, ти *все ще* кіт, — додала Синьозірка, — незважаючи на той сморід Двоногів, який причепився до твого хутра.

— Що ти маєш на увазі — все ще кіт?

— Твої Двоноги ще не відвозили тебе до Різуна, — важко нявкнула Синьозірка. — Ти б поводився тоді зовсім інакше. Тоді, гадаю, ти б далеко не так легко зміг побороти kota з Клану!

Рудько був спантеличений. Раптом він подумав про Генрі, який розтовстів і став лінивим після візиту до ветеринара. Це те, що Синьозірка мала на увазі під Різуном?

— Клан не зможе запропонувати тобі легку здобич чи тепле житло, — провадила далі Синьозірка. — У період гололисту ночі в лісі стають жорстокими. Клан вимагатиме великої вірності й важкої праці. Ти повинен будеш захищати Клан ціною свого життя, якщо буде треба. Нам потрібно нагодувати багато ротів. Та винагорода за це велика. Ти залишишся котом. Ти тренуватимешся в диких умовах. Сила і братерство Клану будуть завжди з тобою, навіть якщо ти полюватимеш сам.

У Рудька запаморочилося в голові. Здавалося, що Синьозірка пропонує йому таке життя, яке він неодноразово яскраво бачив у своїх снах. Та чи міг би він жити так насправді?

Левосерд перервав його роздуми.

— Ходімо, Синьозірко, не варто більше гаяти тут час. Ми повинні приєднатися до іншого патруля перед місяцепіком. Тигрокіготь хвилюватиметься, що з нами щось сталося.

Він підвівся і очікувально повів хвостом.

— Зачекайте, — нявкнув Рудько. — Я можу обдумати вашу пропозицію?

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ